

Val serija poglavlje 11b

Sve što postoji su lekcije.....Simboli realnosti

(ili Laura je u crkvi vidjela vuka i ovce, op. prev.)

Ideja da je materijalni svijet u kojem živimo, krećemo se i postojimo, zapravo "sistem simbola" za dublju stvarnost, je za neke ljude prilično očigledna. Tumačenja su međutim mnoga i raznolika.

Neki ljudi smatraju da je "sistem simbola" "samostvoren realnost" koja se manifestira kako bi "više Ja" komuniciralo sa svjesnim umom. Kada razmislite da je Sve, na kraju krajeva, Bog/Jedno, to je najjednostavnije i najistinitije objašnjenje. A tu su svakako i sposobnosti ljudskih bića koja nam pokazuju da bi to mogao biti direktno slučaj, tj. psihokineza.

Ali ja želim pričati o tome iz drugčije perspektive i nivoa. Jedini način na koji mogu govoriti o tome u praktičnom smislu je prepričavati neka svoja čudna iskustva. Ne želim dosadjivati čitateljima, ali zaista nema boljeg načina da se bude praktičan, nego navesti manje ili više konkretnih primjera koji mogu pronaći "rezonance" u iskustvima drugih. Pokušati ću to čim kraće, dok još uvijek iznosim dovoljno detalja, da pokažem zaista čudnu složenost nekih "kozmičkih drama". Prije nego što dodjem do praktične primjene ovih informacija, postoje još nekoliko važnih stvari koje trebaju biti rečene.

Do sada smo se raspravljali o činjenici da su Gurdjieff, Castaneda i Kasiopejci, svi oni razgovarali o "zatvoru" 3. denziteta. Gurdjieff kaže da je to zbog "sila" koje kontroliraju čovjeka i te sile su pomalo nejasne i pripadaju različitim "razinama" ili "svjetovima" stvaranja. Prema Don Juanu, mi smo u zatvoru jer nam je grabežljivac "dao svoj um" kako bi se hranio sa nama. On govorio o višim "svjetovima" u smislu "nepoznatih" i "nepristupačnih." Kasiopejci kažu da smo u zatvoru; jer smo ga izabrali da bi naučili i stekli iskustva - da se Bog/Svemir manje ili više "zabavlja" u velikoj kozmičkoj drami planiranoj na razini 7 i izvršavanoj kroz denzitete, kao igra sa piscima, producentima, redateljima, glumcima, itd. I svi ovi dijelovi su "igrani" od Jednog Bića. Istovremeno, Ouspensky sugerira da bi mogli odabrati pod kojima od sila ili zakona [ili dijelova igre] da živimo. On navodi da:

Citat:

Sile prolaze kroz čovjeka i on ih shvaća kao svoje želje, simpatije, atrakcije. Ali to su samo sile u prolazu kroz njega iz svih smjerova.

U takvom slučaju, osoba živi pod "zakonom slučaja". Kasiopejci kažu da to stanje "slučajnosti" znači da se nalazimo pod kontrolnim sistemom koji je dizajniran da nas drži zbumjene i nesvjesne tako da smo "hrana" za bića sa viših denziteta. Don Juan kaže sličnu stvar. Ja bih to nazvala zakon kaosa.

Ouspensky/Gurdjieff kažu da ovo stanje slučajnosti i zbumjenosti počima nestajati, čim se mi počnemo "buditi". Oni ukazuju na to da je ovaj zakon vrlo velik i višestran. Sve je pitanje stupnja. Samo u Apsolutu su stvari apsolutne. Za nas - tu su duge stepenice, a svakim korakom smo slobodniji. On kaže da mi ne možemo ništa stvarno "činiti", što znači - imati kontrolu nad našim izborima i pravcima, sve dok ne dosegnemo više nivoe, a jedini način da ih dosegnemo je da počnemo razumjevati ove uticaje, jer, kako on kaže: "ako znamo, mogli bi promjeniti nešto".

On kaže da je ovo "znanje" dio procesa otvaranja sebe "višim silama". Više sile ili viši uticaji su normalni, kozmički, ali mi se možemo otvoriti da ih primimo, ili se možemo zatvoriti i odvojiti od njih. Ako spavamo, mi smo zatvoreni, ako smo budni, otvaramo se višim uticajima.

Ovo "otvaranje sebe višim silama" je čini se, ključni element, jer tada počinjemo razlikovati izmedju tih uticaja, počinjemo razlikovati iz kojeg "višeg izvora" dolaze uticaji i svjesno izabiremo pod kojim uticajima želimo biti. To seže do "Pomračenja Realiteta", gdje su te realnosti opisane kao "misaoni centri" koji prožimaju sve denzitete. Ouspensky kaže:

Citat:

"Ni čovek ni čovječanstvo ne postoje odvojeno, već kao deo celine organskog života. Zemlji je potreban sav organski život - ljudi, životinje, biljke. Zrak Stvaranja je grana koja raste, a ta komunikacija je neophodna da bi ova grana mogla da raste. Sve je povezano, ništa nije odvojeno, i manje stvari, ako postoje, služe nečem većem. Organski život služi planetarnim ciljevima, on ne postoji sam za sebe. Pojedinac je u njemu visokospecijalizovana ćelija, ali u toj razmeri pojedinačna ćelija ne postoji - suviše je mala. Naša uobičajena perspektiva veoma je naivna i antropocentrična: sve se okreće oko čoveka. Čovek je, međutim, prilično beznačajna stvar, deo ogromne mašine. Organski život je posebna jedinica u kosmosu, a čovek je deo u toj ogromnoj masi organskog života. On ima mogućnosti da se dalje razvija, ali taj razvoj zavisi od njegovih vlastitih napora i razumevanja. U kosmičke ciljeve se uklapa to da odredeni broj ljudi treba da se razvije, ali ne i svi, jer bi to bilo u suprotnosti sa drugim kosmičkim ciljevima. Očigledno je da ljudski rod mora da bude na Zemlji, živeći ovaj život i pateći. Odredjeni broj ljudi, međutim, može da pobegne - to se takođe uklapa u kosmičke ciljeve." (Ouspensky, Četvrti put)

To se može uraditi, kao što Kasiopejci kažu, - tako što postajemo svjesniji značenja Simbola realiteta. Prvo postanemo svjesni tih simbola kako su manifestirani u nama samima - fizički, psihički, emocionalno, mentalno, a onda širimmo tu spoznaju prema van, da razumijemo i našu okolinu. Čini se da naša okolina i iskustava, individualno i kolektivno, odražavaju naše izvore utjecaja. Dakle, moramo prvo početi ispitivati nas same, naše misli i akcije i odakle one zapravo potječu, odnosno, koji "utjecaj" je dominantan, a onda možemo izabrati, da li ćemo ili ne, nastaviti interagirati sa tim utjecajima. Naš okoliš i iskustava će pokazivati "rezultate" ovih izbora, a time nam kao "sustav povratnih informacija" potvrđuju ili negiraju "ispravnost" izbora. A naši izbori, donešeni u odnosu na našu stvarnost, mogu biti donešeni ovisno o "vanjskoj percepciji", ili "unutarnjoj percepciji."

Ouspensky piše:

Citat:

Kad bismo počeli da poznajemo sebe, oslobođili bismo se jednog zakona.... Prema tome, da bismo se oslobođili zakona, neophodno je da otkrijemo jedan zakon kojeg možemo da se oslobođimo i da ga se oslobođimo. Potom, kad se oslobođio tog zakona, čovjek može da pronadje drugi, oslobođi se i njega, i tako dalje. To je praktični način da se proučavaju zakoni. (Ouspensky, Četvrti put)

Postajanje slobodnim od tih "zakona konfuzije i slučajnosti" je moguće na razne načine. To je etablirano u opsežnoj literaturi nastaloj iz brojnih religija i filozofija. Ali, kada netko proučava ovaj

materijal, ima nekih stvari koje postaju vidljive samo kroz usporedbu i Gurdjieff oslovljava taj problem prilično jasno. On ih opisuje kao "Četiri Puta". Govorili smo o umu i iluziji i o tome kako je sve "Jedno". Da, sve je Jedno/ Svjesnost... ali ono što hoću reći je da mi moramo biti praktični i baviti se stvarima koje su pristupačne našem stupnju razvoja.

Mi smo u 3. denzitetu. To je činjenica. Naši "fragmenti svijesti" su fokusirani ovdje. Dakle, pokušavati skočiti iz 3. denziteta u 7. denzitet i "postati jedno" je kao pokušavati staviti kočiju ispred konja i onda voziti. Da, možemo znati o njemu u ograničenom opsegu - možemo se zabavljati sami sa sobom - ali za sve praktične svrhe, moramo naučiti ono što moramo naučiti ovdje i sada. To je svojevrstan "zakon" i to je ono gdje mi postajemo ošamućeni. Ali opet, postoji razlog za to, kao što ćemo vidjeti.

Mnogi kanalizirani izvori govore o ovoj ideji "Jednog" i stvaranju iluzija umom i sve je to istinito! Obmana je kad predlažu da sve što morate učiniti je sjesti ispod Bo drveta, meditirati i postati kao Buda. Da, u nekim vrlo rijetkim slučajevima je to moguće i u nekim drugim slučajevima stjecanje "moći" je također moguće, ali kada počnete proučavati literaturu o "plodovima njihovog rada", naći ćete neke male anomalije u tim učenjima.

Carla Rueckert McCarty je nedavno bila citirana u e-mailu, koji je poslan na jednu e-grupu:

Citat:

"Za mene, u osnovi postoje dva načina duhovnog rada u ovom denzitetu, put ljubavi i put mudrosti. Generalno, rekla bih da budizam slijedi put mudrosti, a kršćanstvo put srca. U strukturi mudrosti, vi tražite znanje, mir, izdvojenost, sa ciljem osjećaja praznine i ništavila. To je vrlo mirno i smirujuće, ali mislim da je to spora staza u odnosu na put ljubavi. Na putu ljubavi, tražite samilost i čistoću strasti i volju iza toga, sa ciljem osjećaja punoće i ujedinjenja svih. Ja mislim da je rad na ovom denzitetu put ljubavi ljubavi, otvaranja srca i ljubavi u njemu. Ovo obično nije miran put, ali se osjeća ispravno. Mislim da je to stvar preferencije. Oba načina učenja su korisna."

Ovo je prilično standardna "New Age" interpretacija. Malo "šire" i prihvatljivije od fundamentalističke kršćanske perspektive, ali ne mnogo. To je u stvari put monaha ili sveca.

Zapravo, ima više od dva puta; postoje, kao što je gore spomenuto, četiri. Tu je "put monaha", "put jogija", "put fakira", i kao što Gurdjieff predlaže - "četvrti put", koji je navodno izведен iz njegovog dugog kontakta sa Sufi učenjem i sigurno je dosta slično onome što je zastupao Don Juan, te onome kako su to objasnili Kasiopejci. A "put monaha" je sličan onome što je opisano gore od Carle kao njen "izabrani način." To je "način vjere", put vjerskih osjećaja, put vjerske žrtve. To je način za osobe sa vrlo jakim emocijama i vjerskom maštom. To je dug, težak put, kao što ona kaže: "Ovo nije miran put, ali se osjeća ispravno." Takav način se sastoji od godina i godina borbe sa sobom, borbe sa emocijama - osjećajima. Individua podredi sve svoje emocije jednoj emociji i time se razvija jedinstvo u sebi. Ta osoba radi na razvoju "emocionalne volje." To je prilično jasno izraženo sa: "Na putu ljubavi, tražite samilost i čistoću strasti i volju iza toga, sa ciljem osjećaja punoće i ujedinjenja svih."

Ali Gurdjieff kaže da u takvim osobama, fizičko tijelo i mentalno tijelo mogu ostati nerazvijeni i onda, da bi se imala neka korist od onoga što je monah postigao, pažnja se treba fokusirati na razvoj tijela i sposobnost da se misli. Ali to može biti uradjeno samo sa sljedećom serijom žrtvovanja. Monah mora postati jogi i fakir. Mali broj je onih koji to rade, jer umru prije nego prevaziđu ove poteškoće.

Put "mudrosti", o kojem piše Carla ili poznat kao "put jogija", je put znanja, put uma. Taj način se sastoji u razvoju uma, ali može rezultirati time, kao što kaže Carla prilično točno, da tijelo i emocije ostanu nerazvijene. Ona kaže: "U putu mudrosti, tražite znanje, mir, izdvojenost, sa ciljem osjećaja praznine i ništavila. To je vrlo mirno i smirujuće." Ali, bez fizičkog razvoja i razvoja emocionalnog tijela, pojedinac neće moći koristiti njegova dostignuća bez da se vrati natrag na posao tijela i emocija. Takva osoba "zna sve", ali ne može učiniti ništa. On/ona se tada mora vratiti i raditi na dobivanju rezultata pomoću drugog niza produženih nastojanja primjene onoga što zna. Glavna razlika između puta znanja i puta fakira i monaha je da jogi na kraju ima prednost u razumijevanju njegove pozicije, znajući što je to, što mu nedostaje, što on mora činiti i u kojem smjeru mora ići. Ali opet, vrlo mali broj u potpunosti ispuni ovo, jer umru prije nego što to ostvare.

Put fakira je način borbe sa fizičkim tijelom. To je dug i težak put. Cilj je postići "transcedenciju" razvojem fizičke volje i vlasti nad tijelom. To se ostvaruje putem grozne patnje i mučenja tijela. Cijela stvar se sastoji od raznih nevjerojatno teških fizičkih žrtvovanja kao što je stajati nepomičan u istoj poziciji satima, danima, mjesecima ili godinama. Ako ne oboli i umre prije nego što dostigne svoj cilj, on će možda postići nešto. Što je postigao? On je stekao fizičku volju, ali nema ništa gdje je može primijeniti. On to ne može koristiti za stjecanje znanja ili samo-savršenstva jer je, obično u ovom trenutku prestar i umire. U putu fakira obično nema učitelja. Praktikant može posvjedočiti nekim nevjerojatnim podvizima koji će ga tako impresionirati ili obuzeti, da će nastojati i sam to postići.

U putu monaha, glavna stvar je učitelj. Dio rada na putu monaha sastoji se u imanju apsolutne vjere u učitelja i podredjivanju njemu ili njegovom nauku u apsolutnoj pokornosti. Glavna stvar tog načina je vjera u Boga, u ljubav Božju, u stalna nastojanja da se pokorava i služi Bogu. Naravno, kako nam povijest religije pokazuje, razumijevanje ideje Boga i služenja Bogu može biti vrlo subjektivno i kontradiktorno. Srećom, danas je više prihvaćeno da se "put monaha" može raditi u različitim kontekstima, tako da su oni ljudi koji slijede taj put manje skloni ubiti one koji ne slijede taj put, taj koncept Boga. Ali ipak, oni koji slijede taj put drže se općenito ideje da je to "najbolji" ili "bolji" put od drugih. Carla ne kaže to. Ona tvrdi da je put srca "brža staza", za nju i mnoge druge.

U putu jogija, učenik počinje sa učiteljem ili mnogim učiteljima, ali završi tako da je sam svoj učitelj. Ili uči metode proučavanjem, a onda ih počne primjenjivati neovisno jedne od drugih.

Glavna stvar u ta tri načina je da su svi zahtijevaju značajno povlačenje od običnog života. Većina borbi se mora, nužno, odvijati u nekom "za to specijalnom mjestu" ili privatnoj meditaciji. Svaki od tih načina je protivan svakodnevnom životu na neki značajan način, tako da praktikanti imaju poteškoća u prilagodbi "stvarnom svijetu". Četvrti put, prema Gurdjieffu i ono što Kasiopejci i Sufiji zagovaraju, je put koji ne zahtijeva povlačenje iz stvarnog svijeta. Nema "definitivan oblik", kao način fakira, monaha i jogija.

„Rad“ u Četvrtom putu sastoji se od iskoristljivosti života, onako kako osoba shvata da u svojoj vlastitoj okolini radi na svim svojim aspektima istovremeno. Ona radi na fizičkim sposobnostima, mentalnom razvoju i emocionalnoj integraciji i kontroli. A to se čini kroz SVJESNOST kombinovano sa ZNANJEM i VOLJOM. Mora postati gospodar svog tijela, uma i emocija. Glavni zahtjev Četvrtog puta, a prema Sufi učenju i Kasiopejcima, JE RAZUMIJEVANJE. Mi postajemo svjesniji naše realnosti i NE ČINIMO NIŠTA što ne razumijemo osim kao eksperiment radi otkrivanja i razumijevanja toga sve više. Što više razumijemo ono ŠTO radimo i ZAŠTO i KAKO, naša svijest je sve veća.

Vjera nije potrebna na ovom putu. U stvari, vjera je protivnik. U ovom „Četvrtom putu“, osoba mora „zadovoljiti sebe istinom o tome šta mu je rečeno“ traganjem i istraživanjem i eksperimentisanjem. Sve dok nije zadovoljan, ne bi trebao djelovati „u vjeri“.

Od sva četiri puta, put fakira je najsuroviji, kao što Gurdijev napominje. Fakir zna veoma malo i razumije veoma malo, ali je on zato VELIČANSTVENI gospodar svog fizičkog tijela. „Monah“ zna malo više. On je pokretan svojim religijskim „osjećajima“ i religijskim izborom „tradicije“, i svojom željom za ispunjenjem – to je to, on HOĆE SPASENJE. On vjeruje svom vjerskom sistemu, koji uključuje njegovog izabranog učitelja (Isus, Buda ili neko drugi) i vjeruje da su svi njegovi napori i žrtve „drugi Bogu“.

Kako to funkcionira otkriveno je u nekoliko naznaka u gornjem pismu. Carla navodi da je na "putu mudrosti cilj "praznina", a na "putu srca cilj je osjećaj punoće". To nas vraća Don Juanovoj opasci o grabljivcu:

Citat:

Da bi nas držali u pokornosti, da bismo bili ponizni i slabici, grabežljivci izvode zapanjujući potez - sjajan, dakako, sa stajališta borbene strategije, ali jeziv sa stajališta onih koji zbog toga trpe. Daju nam svoj um! Čuješ li me? Grabežljivci nam daju svoj um koji postaje naš um. Um grabežljivca je barokan, proturječan, mračan, pun straha da svakog časa može biti otkriven."

Znam da se bojiš da ćeš biti gladan, iako nikad nisi gladovao, a to nije ništa drugo dolje bojazan grabežljivca koji se boji da se svakog časa može razotkriti njegov manevr i da će ostati bez hrane. Putem uma, koji je uostalom njihov um, grabežljivci u čovjekov život usađuju što god im odgovara. I na taj si način osiguravaju neku vrstu tampon zone (buffera) protiv vlastitog straha (Castaneda, Aktivna strana beskonačnosti)

Ljudi koji biraju „put srca“ su veoma svjesni tog osjećaja velikog uzbudjenja unutar sebe: suprotnosti, krivice (straha da budu otkriveni u svakoj minuti) i GLADI. Oni konstantno nastoje da manifestuju ljubav naspram tih negativnih emocija u namjeri da ispune prazninu u SEBI. Carla nam govori o svojoj borbi kad kaže: "To obično nije mirno niti staloženo, ali se osjeća ispravnim."

Uobičajeno stanje jednog takvog puta je: „Nalazim se u svim vrstama bolnih i mizernih situacija. Uviđam da osjećam neke stvari u vezi ljudi i situacija koje su negativne ili se određene situacije u mom životu očituju kao negativne i bolne. Ali ja biram da to sve prevaziđem manifestiranjem – putem volje – LJUBAVI prema svačemu i svakome u svim tim mizernim situacijama. Čineći ovo, ja „se zalažem za suoštevanje i čistotu strasti i volje iza toga, težim ka osjećaju punoće i jedinstva svega.“

Drugim riječima, ja mogu biti izmučena iznutra ili izvana ili svugdje okolo, ali ja ēu DATI LJUBAV i OSJEĆATI LJUBAV i koncentrisati se na gomilanje tog PUNOG osjećaja LJUBAVI unutra bez obzira na bilo šta! Prema tome, ona prevazilazi „predatorov um“ odbijajući da prihvati suprotnosti, zlovolju, krivicu i glad. I zaista, to je način da se prevaziđu zakoni... način da se izazove „borba između da i ne“. I sasvim izvjesno ēe imati rezultate kao što literatura pokazuje.

Relativno govoreći, monah može postići u jednoj nedelji posta i molitve i koncentrišući se na manifestiranje ljubavi onoliko koliko fakir obavi za jedan mjesec torture. I tako on postaje slobodan od Predatorovog uma. Jogi zna puno više. On zna o postojanju i grabežljivca i njegovog uma i zna da on želi biti slobodan od njega. On zna zašto to želi, pa proučava da bi dobio znanje o tome kako to može biti učinjeno. Što nauči, na kraju, ako radi njegovu "domaću zadaću", je da ako hoće biti slobodan od "zakona", on mora proizvesti neku "tvar" u sebi. On nauči da neki oblik mentalne ili vježbe koncentracije svijesti može proizvesti ovu tvar u jednom danu. Naravno, može mu uzeti cijeli život da sazna ovo - isti cijeli život koji monah troši na ljubav.

Ali općenito, to je mnogo manje, jer jogi počinje sa nastavnikom koji je već postignuo određeni stupanj i još mnogo tog znanja može komunicirati na praktičan način kako bi uštedio vrijeme. Dakle, rezultat je da nam relativni odnosi pokazuju, da jogi može proizvesti u jednom danu ono što je monah proizvede u tjednu, a fakir u mjesec dana.

Ali, to je izjednačavanje svih stvari. Mi ne možemo izostaviti iz jednadžbe da bilo koja osoba može imati već "gotovi rad" iz određenog "bivšeg života", i biti sprema da nastavi rad u ovom životu. Za Carlu, put srca je "brza staza". I za druge to može biti brza staza. Mi možemo prepostaviti da su takve osobe, koje pronadju način koji se "osjeća ispravno" i pomiče ih brže prema naprijed, sigurno već prošle put jogija i put fakira u prethodnim životima. Za neke, put srca je konačni komad mozaika samointegracije. A za takve, to je upravo ispravan put.

Za druge, "put srca" je već odradjen, i oni se usredotočavaju na put fakira ili jogija. Oni koji su sva tri puta već odradili, oni prolaze vrlo brzo kroz razne puteve u jednom životu, integriraju njihove razne "kristalizacije." Stvarno je nemoguće za bilo koga da sudi o jednom putu kao "pravom", a o drugom kao "krivom". Svaka individua i svaka situacija je drugačija. Čitatelj koji smatra materijal na ovim stranicama "rezonantan" ili "sinkroniziran" sa tim što osjeća i/ili pozna duboko unutra, vjerojatno je već učinio većinu ovog rada putevima fakira, monaha i jogija, i sada je u potrazi za sintezom i praktičnom primjenom kako bi spojio ovu svjesnost.

U četvrtom putu prema Gurdjieffu i povezano sa Sufi tekstovima (iako su "čudni" i to je namjerno tako), tragaoc zna o drugim putevima, zna da postoje odredjene supstance koje moraju biti proizvedene u tijelu - zna da one mogu biti proizvedene nakon mjesec dana mučenja, tjedan dana molitve i posta, ili nakon dana mentalnih vježbi. On također zna da ove tvari mogu biti proizvedene na drugi način. Na način četvrtog puta, ali ja ne mislim nužno tu Četvrti put objašnjen od Gurdjieffa i Ouspenskog.

O čemu mi to ovdje govorimo?

U proučavanju književnosti vjerskih, nadnaravnih i psi fenomena, netko počinje vidjeti neke čudne veze. Postoje fakiri i jogiji koji mogu kontrolirati njihove tjelesne funkcije do stupnja koji prelazi normalno razumijevanje. Oni mogu usporiti metabolizam, kontrolirati srce, proizvoditi ekstremne vrućine ili hladnoće, levitirati, trčati danima bez zaustavljanja, bi-locirati se i manifestirati predmete sa njihovim umovima. Ja sam čak čula da su neki učitelji meditirali, a zatim ispred svojih učenika, samo otisli - nestali u blistavoj svjetlosti i nikad više nisu bili vidjeni! Očito, oni su izuzeli sebe iz nekih od "zakona" 3. denziteta u većoj ili manjoj mjeri. Istovremeno, može se pročitati o kršćanskim svećima koji su činili iste stvari. Postoje šamani koji daju dokaz o istom postignuću i praktičari raznih "magija" ili rituala. Dakle, možemo vidjeti iz tih "putokaza", da postoji neke korelacije, kako ih je opisao Gurdjieff.

Zatim, tu su "neprirodna čuda" koja se čine da su spontana. U takvim slučajevima, neke reference se ponavljaju, a to su reference prema psi i genetici - DNK. Čovjek koji je imao "čudne moći" bi rekao: "Oh, ja sam naslijedio to vidjenje od tetke ili bake ili majke ili strica ili bilo što." Ali, to nije uvijek "vidjenje". Postoje mnoge "moći" koje se manifestiraju uz ovaj komentar. Zatim, tu je osebujna veza endokrinog sustava i psi fenomena. Mnoge ozbiljne studije "poltergeist" fenomena, kažu da se najčešće, ako ne uvijek, poltergeist manifestira u prisustvu ili pubertirajuće dijete ili seksualno "fluktuirajućih" žena, uključujući i one koje se nalaze u menopauzi. Hormoni proizvedeni od strane endokrinog sustava igraju ulogu u uključivanju i isključivanju DNK.

Jedna stvar mi je jasna nakon svih ovih godina studija: psi fenomeni, bilo to ozdravljenje ili manifestacija materije ili bi-lokacija ili bilo što, gotovo NIKAD nemaju veze sa stanjem duhovnosti. U mom radu, naišla sam na obiteljske linije koje bi mogle "zaustaviti protok krvi" dodirom, ali gotovo svaki član je bio alkoholičar, promiskuitetan, zlostavljač partnera i djece i općenito etički nedostatan. Ipak, neki pripadnici ovih linija su imali ovu zanimljivu "moć" i bili su često zvani od susjeda i prijatelja, da im spase život - čak i ako su morali biti izvučeni mrtvi pijani iz bara da to učine!

Još jedna čudna stvar je da mnogi psi fenomeni nastanu nakon ozbiljne traume na glavi ili jakog električnog šoka. Struja može promijeniti DNK, tako što utječe na propusnost neuronske membrane ili mijenjanje ravnoteže ili sastava neurotransmitora, znači, "uključivanje ili isključivanje" DNA. (Poslije ću ući dublje u te tehničke detalje, tako da čitatelj to može primijeniti u svom životu u pojedinim situacijama)

Čini se da je stvar koja "stoji između" fizičkog i eteričnog svijeta ili između 3. i 4. denziteta, a koja se odražava u našoj svijesti, - naša DNK. Čini se da je to "sučelje" (interfejs op. prev.) ili "operativni sustav" koji određuje koliko, kako dobro, kako potpuno se naše duše mogu manifestirati kroz instrument našeg tijela, u 3. denzitetu stvarnosti. "Ekstatične" prakse, koje uključuju tri načina objašnjena iznad, su pokazala da imaju učinak na električnu struju u tijelu, kao i na kemikalije u tijelu, uključujući hormone i neurotransmitore.

Često je utvrđeno da je samo 2% naše DNK uključeno u kodiranje bjelančevina koje čine naše organi, a ostatak je nazvan "bezvrijedna DNK". Postoje teorije o tome zašto je to tako, uključujući i "sebične gene", gdje je postulirano da su ljudska bića konstrukti stvoreni od DNK u svrhu širenja DNK! Još jedna stvar je, da mi koristimo samo 5% do 10% našeg mozga - a tu su i brojne teorije o tome zašto je to tako. Željela bih predložiti da tu ima veze. Dakle, imamo niz faktora, koji svi pokazuju u smjeru DNK, i to je zanimljivlje i misteriozni nego što smo mogli pomisliti.

S jedne strane imamo prirodno prenesene "moći", a s druge strane imamo ljude koji su mogli sudjelovati u nekoj vrsti aktivnosti koje bi privremeno ili trajno promjenile nešto u njihovoј fiziologiji - i očito bi se oslobodili zakona 3. denziteta. Jedini problem je, kao što je gore navedeno, ukoliko promijena nije "dugotrajna", da tako kažemo. Ona samo postaje "peep" na ekranu, zastranjivanje, putokaz da se nešto događa, ali nema praktičnu vrijednost bez znanja primjene u "četiri tijela". Sljedeći izvod iz Cs transkriptata će postati važan, kako idemo dalje sa pričom. Rasprava je bila o "Simbolima realnosti", kako se očituju u tijelu kao fizička bol, koja se odnosi na neki patološki poremećaj.

Citat:

10.10.1998

O: Kad netko primi poruku u obliku боли u tom području, može li to biti simbol napretka kod nove-fizikalnosti?

P: Znala sam mnogo ljudi koji su imali bol u tom području i koji su samo nesretni ljudi.

O: Ali zašto nesretni? Razmisli, draga moja... I sjećaš se, tvoja svijest djeluje istovremenona 4 nivoa, ne samo jednom! Fizičko tijelo, svijest-duša, genetsko tijelo i duhovno-eteričko tijelo.

P: Da li su to 4 sastavna dijela ljudske manifestacije u 3. denzitetu?

O: U 3. i 4. Svako vodi sebe, kroz fizičke akcije, kao i one psihičke, kroz razvoj tih "problema", kad se priprema za "snažan udarac podizanja" stupnja.

Sjetite se što je Ouspensky rekao:

Citat:

Četiri Puta su načini da se oslobođimo nepotrebnih zakona....Može ti se pokazati put, ali moraš da radiš sam. Svakako, pošto je najveći broj zakona kojima moramo da se potčinimo rezultat našeg sna i nesvesnosti. Svaki korak koji načinimo u pravcu veće svesnosti čini nas slobodnjim. Pretpostavimo da je čovek zadovoljan mehaničkim životom; u tom slučaju odsijeca sebe od viših uticaja (koji bi ga mogli poučiti kako da se probudi) i zadovoljava se onim koji počinju od sveta. Prirodno da je tada u gorem položaju od čoveka koji prima uticaje iz viših svetova. Mnogi uticaji se mogu primiti mehanički, dok je za mnoge druge potreban napor. (Ouspensky, Četvrti put, podebljanja moja)

Dakle, cijela stvar izgleda kao da se vrti oko kontakta sa "višim utjecajima." Mi smo već razgovarali o količini kanaliziranja koja se događa na cijelom planetu, i kako se dnevno povećava i volumen i raznolikost kanaliziranja. I mi smo bili razgovarali o tome da su neki, ako ne i najveći broj njih, zapravo "utjecaji" sa niže razine. Sa time mislim na razliku između komunikacije sa "mrtvim dečkima" i izvora sa zaista većeg DENZITETA. Zašto pravim takvu razliku? Nije li "mrtav dečko" duša "5. denziteta"? Nisu li komunikacije sa "mrtvim dečkima" efektivno komunikacije sa 5. denzitetom? Ne čini li ih to "višima"? A što je sa komunikacijama bića iz 4. denziteta? Jasno je da su oni "viši". Pa, to je dio problema postajanja svjesnim i "odabira" utjecaja pod kojima želite biti i nije tako lako kao što se može misliti!

Kao što je već navedeno, koliko znam, do dolaska Ra putem Elkinsa, Rueckerta i McCarty, koncept 4. denzitet je bio slabo definiran. Da, Gurdjieff je očito govorio o njemu, i smatralo se da je njegovo znanje izvedeno iz drevnih tajnih škola misterija u Srednjoj Aziji. Ali također se čini da su njegove izvedbe toga cijeloj stvari dale neko "izvijanje". Nakon što sam to diskutirala sa svojim mužem razne varijacije onoga što je Gurdjieff rekao i radio, ispitivanje njegovih djela i skustava, mislim da je vrlo vjerojatno da je Gurdjieff zapravo "eksperimentirao" sa načinima za otvaranje običnih ljudi iz zapadne kulture prema višem razumijevanju, na način na koji su ti ljudi to mogli smjestiti u njihov stil života. Može čak biti da je imao i mandat za to, ili može jednostavno biti da je to bila njegova ideja.

Ipak, prije ideje o denzitetima, tu stvarno nije bilo mnogo opcija o postojanju: bilo je ili fizičko ili astralno, mrtav ili živ, u tijelu ili izvan tijela; zemlji ili nebu/paklu. To su bili izbori. Kada si umro ovdje na zemlji, imao si mogućnost da budeš "eteričan" ili "astralni", ili nešto slično. Ti si bio "u duhu" ili "u tijelu."

Naravno, to nije baš tako jednostavno. Baš kao što postoje ekonomski i drugi klase ovdje na zemlji, cijela gomila izvora su izmislili i zapetljali i razradili sisteme o "razinama i fazama" napredovanja kroz astralna područja. Helena Blavatsky, Rudolf Steiner, Alice Bailey i drugi do današnjeg dana, su dodali beskrajne permutacije tim nivoima, pod-nivoima i hijerarhijskim sustavima. Objasnjenja su nastala kao odgovor rastućoj svijesti, da je nešto sumnjivo u "drugom svijetu"! Dok je svatko volio misliti da, kad umrete, vi ste iznenada u nebu s Bogom, sjedite do Buddhe ili silazite u pakao bez mogućnosti hlađenja vaših peta, postajalo je jasnije da sve ovo ne bi moglo biti slučaj. U mnogim glasovima iz "duhovnog svijeta" je postalo jasno da je tamo postojala VRLO komplikirana aktivnost, van opsega ljudskih percepcija i razumijevanja. A neke od tih su bile izrazito neugodne.

Tako su nivoi, pod-nivoi, uzročni nivoi, srednje uzročni nivoi bili dani čovječanstvu kao rješenje za ovaj problem. Ključno je sada postalo utvrditi sa koje RAZINE je jedan od entiteta u komunikaciji bio, kako bi utvrdili valjanost ili korisnost informacija. Naravno, jednom kad je takva hijerarhija definirana, duh je neizbjegno tvrdio da pripada najvišim razinama! U određenom trenutku u z bunjenost, desio se veliki korak u povijesti kanaliziranja: Seth.

Michael Topper piše o Sethu:

Citat:

Ono što je pridonijelo da Seth materijal bude zamjetljiv, a što omogućuje da se ističe i danas ima mnogo veze sa ličnosti same Jane Roberts, koja je uz kanalizirani tekst kontinuirano pisala kronike svoje unutarnje borbe sa fenomenom kanaliziranja kao i sa sadržajem materijala. Jedinstvena kvaliteta, dosljednost i cjelovitost učenja Setha, koje obuhvaća dugi niz godina (u usporedbi s raznim jednokratnim izvorima danas) je u velikoj mjeri bazirana na racionalnoj i inteligentno-kritičkoj i u početku prilično skeptičnoj osobnosti Jane Roberts.

Kako Roberts i sama kaže, iz perspektive iskustva, zaista je na početku bila duboko rezervirana prema sudjelovanju u tako ekstremnom fenomenu, koji je pomogao održavati razinu između potencijalnih uspona egoizma s jedne i racionalizacije sa druge strane. Tu postoji ogromna razlika između tih pažljivo praćenih i održavanih sesija i moderne neumjerne gomile kanaliziraja u kojem glavnu ulogu, čini se igra sam kanalizator, prikazan na stranicama sa slikom, "od djetinjstva do zrelog doba" (u kojem je u jednom trenu postao domaćin nekim entitetima koji razjašnjavaju stvari i najavljuju prosvjetljenje domaćina)

U razmatranju materijala Setha kao cjeline, možemo ga preporučiti (koji je prilično jedinstven za svoje vrijeme), kao onoga koji je uveo važan ključ vjerojatnosti na području psihološke stvarnosti. Prije toga, ta ideja je bila isključivo teško shvatljivi fenomen fizike, postojeći samo na Heisenbergovom - nedeterminiranom nivou, opisujući "poziciju i brzinu elektrona". Ovaj koncept, uveden od Setha, čovječanstvu je omogućio da pomakne svoj materijalni um sa fiksacije na krute uzročno - posljedične i determinističke teorije. Sethova rasprava o multidimenzionalnosti i grananju vjerovatnih odvojaka puta svjesnom navigacijom kroz budno-i-spavajuće-stanje, prebacila je težište na vlastitu psihičku prisutnost, tako pomažući da popuste psihička kliješta dominantne behaviorističke psihologije, korigirajući i jaki religijsko - duhovni naglasak na karmu ili posljedice prijašnjih akcija, mnemoničko kondicioniranje i sl.

U tom smislu je Sethov materijal odslužio svoju svrhu zadržavajuće, a ta je svrha bila da pomogne svijesti napraviti sljedeći veliki korak, potreban korak u cijeli novi stadij duhovnog napretka i razvoja.(Topper)

Nakon što sam provela puno vremena baveći se odstranjivanjem duhovnih priljepaka, opsjednutosti duhovima i sličnim stvarima, mogu tvrditi da entiteti s druge strane mogu lagati i da to i ČINE. Dr. William Baldwin piše:

Citat:

Duhovni priljepci ne zahtijevaju dozvolu domaćina. Čini se da je to kršenje slobodne volje.

Također, čini se da pobija popularne teorije da je svaka osoba potpuno odgovorna za stvaranje svoje stvarnosti i da nema žrtava. Prividni konflikt ovdje proizlazi iz definicije dopuštenja i izbora slobodne volje. Neznanje i poricanje mogućnosti duhovnih priljepaka nije odbrana protiv toga. Uvjerjenje ili nedostatak vjerovanja o postojanju nametljivih entiteta ne igra nikakvu ulogu u realnosti postojanja tih bića i njihovog ponašanja.

U poricanju i ignoranciji, većina ljudi ne uskraćuje dopuštenje za ove ne-fizičke nametnike. Individualno suvereno biće ima pravo odbiti bilo koju povredu ili upad od strane drugog bića. Uz ograničeno, ako ga uopće imaju, znanje i iskrivljene percepcije o prirodi svijeta duhova i ne-fizičke stvarnosti, mnogi ljudi ostavljaju sebe otvorenima i kreiraju vlastitu ranjivost kao dio kreiranja njihove vlastite realnosti.

Danas je moderno među mnogim "new age" entuzijastima da pokušaju kanalizirati neke veće sile, duhovne učitelje ili majstore koji će se koristiti glasovne mehanizme, bilo koje osobe voljne da govori "riječi mudrosti". Neki koriste terminologiju "za moje najveće dobro", kada pozivaju duhove za kanaliziranje. Ova aktivnost predstavlja dozvolu i dobrodošlicu za bestjelesne duhove. Identifikatori, kao što su "glavni" ili "učitelj" i kvalifikacije kao što su "za moje najviše dobro", bit će potvrđeni od entiteta kao njegove osobne važeće kvalitete ili atributi.

Domaćin je obično nesvjestan prisutnosti duhova priljepaka. Misli, želje i ponašanja nekih entiteta doživljavaju kao svoje vlastite misli, želje i ponašanja. Misli, osjećanja, navike i želje ne izgledaju stranim ako su prisutni već dugo, čak od djetinjstva. Ovo je jedan od glavnih faktora u poricanju koncepta i nedostatak prihvaćanja fenomena duhovnih priljepaka ili opsjednutosti.

U većini slučajeva, osoba može doživjeti i priznati tu realnost i stanje nakon što je priljepak otpušten. Realizacija može doći nekoliko mjeseci nakon otpuštanja kad osoba odjednom osjeti nedostatak poznatih stavova, želja, ovisnosti ili ponašanja. Simptomi duhovnih priljepaka mogu biti jako subtilni. Priljepak može biti prisutan bez bilo kojih znanih simptoma.

Živa osoba može imati desetine, čak stotine duhovnih priljepaka, budući da oni ne zauzimaju fizički prostor. Oni se mogu prikopčati na auru ili plutati unutar aure izvan tijela. Ako bilo koji dio tijela domaćina ima fizičke slabosti, duh se može prikopčati u tom području zbog odgovarajuće slabosti ili ozljede na fizičkom tijelu duha prije njegove smrti. Duh može biti nastanjen u bilo kojoj čakri domaćna, privučen tom posebnom energijom čakre ili fizičke strukture na toj razini tijela.

Mentalni, emocionalni i fizički utjecaj priljepka može promijeniti originalni planirani životni put karmičkih mogućnosti i opcija domaćina. Može smetati planiranu životnu liniju tako što požuruje smrt ili produžuje život, dakle, mješa se u specifične točke izlaza. Duhovni priljepak suprotnog spola može utjecati na seksualne preference i spolnu orijentaciju. Duhovni priljepak može utjecati na izbor bračnog partnera i izbor partnera za vanbračne afere. (Baldwin, 1992)

Čini se sasvim sigurno da postoji mnogo od ove vrste stvari što se događa u svijetu. Baldwin sugerira da je broj ljudi koji pate od jednog ili više „privjesaka“ u bilo kojem datom trenutku oko 100% !!!

Bilo je prilično šokantno kad sam pročitala ovu cifru. U stvari, kad sam učila određene tehnike terapije, bila sam sam VRLO skeptična u vezi toga. To se jednostavno činilo previše nestošno i divlje čak i za moj otvoreno-umni pristup stvarnosti.

Dakle, kao neku vrstu eksperimenta, počela sam da koristim „diferencijalno dijagnostičku“ tehniku sa subjektima koji su se saglasili da učestvuju u „eksperimentalnoj terapiji“, ali kojima nije otkriven nikakav detalj koji bi otkrio da se radi o "rješavanju priljepaka". Mislim da su oni bili očekivali nešto više ili manje dramatično, nego neke male serije pitanja kreiranih da otkriju prisutvo zakačenih entiteta. I od trenutka kad sam se prebacila na pitanja kreirana da identifikuju spiritualne privjeske, osigurala sam se, da to radim na jedan suptilan način, zatravljajući određena pitanja u seriju nekih drugih bezazlenih pitanja. Sasvim sigurno nisam htjela da „kontaminiram“ svoj eksperiment, tako da sam postala veoma lukava! Ako je ova ideja bila neka bezvezna teorija, bila sam odlučila da je razotkrijem!

Pa, rezultati su bili zapanjujući. U gotovo svim slučajevima BILO je privitaka, obično više od jednog. Najiznenađujuća stvar je bila, da je terapija oslobođanja radila na u čudesan način! Problemi koji su ostajali sa standardnim hipno-terapijama pomoću ponavljanja sugestija i post-hipnotičkih sugestija, (koje ponekad rade, a ponekad ne) bi nestali gotovo odmah sa otpuštanjem entiteta. U nekoliko slučajeva, pojedinci koji su bili u brakovima koji su bili vrlo loši, čak i očajni, ali su bili u nemogućnosti da se oslobole, jer bi "im bilo slabo na tu pomisao" ili bi "diskutirali sami sa sobom" o ispravnosti odlaska, bili su iznenada oslobođeni tih strahova, ko-ovisnosti, itd. U par tih sesija je bilo otkriveno da je domaćin bio napadnut u zgodan čas od strane entiteta, koji su htjeli biti u braku sa tim partnerom i da je priljepak uopće utjecao na domaćina da vjenča sa tom osobom! Kad god bi domaćin pokušao ostaviti taj odnos, rodila bi se unutrašnja borba, sprečavajući da prevlada želja domaćina. To je uvijek bilo percipirano kao domaćinove vlastite sumnje o odlasku.

Tjelesna oboljenja, strahovi i fobije, ovisnosti, itd. su rastopljeni na gotovo čaroban način! Bila sam potpuno zapanjena! I ne samo to, sve moje ideje o djeci koja su "zaštićena svojom nevinosti" od takve zaraze, morale su biti odbačene kad je sve više i više bilo očito, kako su mnogi privici došli tijekom obične traume u djetinjstvu! Ali stvar je u tome, da to može biti dio ovog stanja čovječanstva u zatvoru! Kao što Dr. Baldwin kaže iznad:

Citat:

U poricanju i ignoranciji, većina ljudi ne uskraćuje dopuštenje za ove ne-fizičke nametnike.... , mnogi ljudi ostavljaju sebe otvorenima i kreiraju vlastitu ranjivost kao dio kreiranja njihove vlastite realnosti.

"U PORICANJU i IGNORANCIJI... kreiraju vlastitu ranjivost kao dio kreiranja njihove vlastite realnosti." Koji koncept!

Mrzim što moram priznati, ali ova rečenica se odnosila na mene jako dugo vremena. U stvari, to se odnosi na sve nas, u jednoj ili drugoj mjeri i to je razlog zašto će vam reći neke priče o mojoj "postajanju svjesnjicom." To su bile kompleksne interakcije sa mnogim ljudima i razni igrači, koji su bili uključeni, su svi imali iste mogućnosti da postanu svjesni i izaberu na osnovu ove svjesnosti. Vidjet ćemo kako su izbori bili prezentirani i kako su bili prikazani u simbolima stvarnosti, pa ćemo vidjeti koji su bili plodovi tih raznih odabira. Kada budemo gotovi sa tim pričama, nadam se da će biti vrlo jasno razumijeti kako "čitati znakove", i kakvi rezultati mogu biti, iako će svaka osoba imati vlastite ideje o tome kako odgovoriti na "lekcije", i koji je "rezultat poželjan."

Kao što sam ispričala do određene mjere u knjizi "Amazing Grace" - otkrivanje "istine i značenja" našeg postojanja - ili čak samo MOG postojanja, jer sve ostalo je privid, - je bila pokretačka snaga iza svih unutarnjih i vanjskih procesa cijelog mog života. U bilo kom trenutku, kada sam sudjelovala u bilo kakvoj aktivnosti, to je je uvijek bilo sa idejom da naučim nešto o Bogu iz toga. Čak i kad sam bila u fazi kompletног ateizma, to je bio "eksperiment". U mojim ranim godinama sam studirala Wiccu i razne oblike šamanizma, magiju, rituale i slično. Bila sam oprezna sa eksperimentiranjem sa takvим stvarima, radije sam proučavala i usporedjivala, tako da sam spasila sebe puno boli, koju sam promatrala kod drugih ljudi koji nisu bili tako oprezni sa "praksom".

Moja obitelj je imala vjersku pozadinu, koja je bio ulivena u moju glavu u vrlo ranoj dobi - i dolazi iz duge linije propovjednika i vjerskih učitelja. Ovaj utjecaj je bio vrlo jak, tako sam bila programirana da kad god dođem do kraja nekog učenja, koji se pokazao samo kao "fragment cijelog odgovora", - da se vratim na ovaj poznati vjerski put, dok se nisam počela baviti nekim drugim proučavanjima. Što znači da su mnoga godina proučavanja bili isprekidani sa razdobljima "puta monaha". Kao tinejdžer sam čak i sanjala o tome da budem opatica "kad odrastem." Doživljavala sam ciklične fluktuacije između hladne cerebralne analize i strastvene potrage za "intimnim emocionalnim odnosom sa Bogom."

Čudna stvar je bila sa sam mogla ući u bilo koje stanje sa jednakom predanosti. Štoviše, kad sam bila u nekoj od tih "faza", kao da sam potpuno odložila na stranu sve drugo, za sve praktične svrhe bilo koji drugi put nije postojao na "aktivni" način. Znam dobro bolnu borbu u "traženju samilosti, čistoće strasti i volje iza toga ... prema osjećaju punoće i ujedinjenja svih." Ja razumijem "slijedeći ljubav u sadašnjem trenutku, otvaranje srca sadašnjem trenutku i ljubavi u njemu." A ja sam iskusila i činjenicu da "ovo obično nije mirno." I ja također znam kako je to postići u većoj ili manjoj mjeri i koliko to košta um i tijelo. Imam veliku sklonost za taj način. Ali, opet, kao što sam rekla, ja sam praktična osoba, a pronalaženje i uravnoteženo spajanje na uma i emocija je moja posebna borba. Moram kontrolirati moj nagon da "predam svoje tijelo do izgaranja" da "dam sve što imam siromasima," i da žrtvujem sebe na bilo koji način kao mučenica. Za mene, to je daleko teže nego podvrgavanje svih mojih emocija jednoj emociji, da razvijem emocionalnu volju.

Dakle, kao što je navedeno u Amazing Grace, u određenom trenutku u životu sam odlučila da je ovaj "put srca" zaista staza za mene. I zagrlila sam ga cijelog, sa svim srcem. Imala sam 30 godina i bila sam prilično iscrpljena od potrage za Bogom, pa su nastojanja mog (bivšeg) supruga da se "vratim Bogu" na staromodan, fundamentalistički način bila kao sidro koje me je zvalo da "dodjem i da se odmorim." Dakle, ja sam bila totalno u tom "vjerskom tripu."

Kako ništa ne činim polovično, sva razmišljanja i svo znanje sam stavila na stranu i podredila sebe voljno da vjerujem da će me "vjera odvesti kući." U početku ovoga, sjedila sam u crkvi sa svojim (ex) mužem i djecom. Promatrala sam misu, stajanje, sjedenje, okretanje stranica, pjevanje, moljenje klečeći itd. Shvatila sam iznenada, iz mog treninga kao hipnoterapist, da je cijeli ovaj proces jedan oblik hipnoze. U proučavanju masovnih hipnoza ili grupnih hipnoza, bili smo učeni o onome što se zove "DA postavke".

DA postavke su dizajnirane da stave ljudi u blagi trans, kako bi postali osjetljivi na produbljivanje transa i sugestija koje slijede. To se ostvaruje tako da pridobijete skupinu ljudi da odgovore sa "da" na niz pitanja, ili da se slože sa nizom neškodljivih zahtjeva. Na taj način, oni "će dati svoju volju" osobi koja podnosi zahtjev. Jedan način na koji to rade "karizmatični" javni govornici je, da namjerno postave nekoliko pitanja u nizu (najmanje tri) sa kojima se svi ili većina slažu. Na primjer: političar može početi govor sa ova tri pitanja:

Citat:

"Jeste li umorni od visokih poreza?"

"Je li vam dosta kriminala i nasilja u ovoj zemlji?"

"Jeste li umorni da trošite vaše teško zaradjene novce za manje i manje robe svakog tjedna?"

Teško da se netko neće složiti sa bilo kojim od ovih pitanja. Ali, kada se složite s njima, prva faza indukcije je upravo završena!

Dakle, tamo sam bila, realizirajući, da ono što se čini u ovoj crkvi - i crkvama diljem svijeta, kroz stoljeća je da ljudi bivaju hipnotizirani. Dakle, što sam mislila o tome? Pa, budući da sam odlučila "zaroniti duboko u taj vjerski put", odlučila sam da je to u redu, jer ta hipnoza je iz ISPRAVNIH razloga! Da! To sam ja! Kad se odlučim za nešto, idem do dna! Odmah nakon toga, moj život se počeo raspadati.

Naravno, biti posvećena ovom putu je značilo da je jedina dopuštena interpretacija za tumačenje ovog fenomena ta, da je to bio "test moje vjere." Budući da nisam dezerter, ja se nisam dala omesti ni sa propadanjem fizičkog zdravlja, dugim patnjama i boli, smrti voljenih ili nekoliko finansijskih katastrofa! Ne! Postila sam, molilao i koncentrirala moje misli i osjećaje na samo jednu i jedinu stvar: "tražim samilost i čistoću strasti i volju ... prema osjećaju punoće i ujedinjenja svih ... sljedeći ljubav u sadašnjem trenu i otvaranje srca sadašnjem trenu i ljubavi u njemu."

Što su više stvari dolazile protiv mene, više sam trpila, što sam više bila napadana, to sam bila odlučnija. Odbila sam čak pitati: "Zašto?" Pročitala sam knjigu o Jobu opet i opet, da se utješim, da nisam jedina u mojoj patnji. Redovito sam pokušavala usporediti patnje Krista na križu sa svojim patnjama, tako da u odnosu na to, ništa što sam ja iskusila nije se moglo ni približno opisati kao patnja! Nisam se ljutila na uvrede, namjerne ili ne, oprasatala sam i ljubila i tješila moju bol pretvarajući je u kušnju moje patnje i čiste strastvene ljubavi za Boga, za Isusa i svo čovječanstvo.

Lako je pričati o patnji na abstraktan način, ali što ja stvarno mislim sa tim? Patnja je relativna. Stara izreka kaže: "Plakala sam jer nisam imala cipele, dok nisam srela čovjeka bez nogu" se može primjeniti ovdje. Opisat će ukratko.

Bila sam bolesna 1980. sa temperaturom, od koje imam oštećene srčane zaliske. 1984., fizički rad koji sam morala vršiti za održavanje doma i troje djece i briga za moju staru baku, su imali toliki pritisak na moje srce, da sam bila blizu kolapsa, kada sam shvatila sam trudna sa mojim četvrtim djetetom. Ova trudnoća je nastala sa korištenjem kontraceptiva! Budući da sam bila u "vjerskom tripu", naravno da je to značilo da je moj izbor bio da žrtvujem svoje zdravlje zbog djeteta (i napravila bi isto čak i sada). Moj bubrezi su počeli propadati, a preostala dva oštećenja od ozljede leđa, koja su se desila kada sam bila tinejdžerica, počela su se očitovati. (Ozbiljno sam ozljedila donji dio ledja jedne jeseni dok sam klizala, a druga je bila karlična ozljeda kad sam bila zbačena sa konja.) U moje prethodne tri trudnoće, dobila sam kompetentnu brigu, jer sam bila finansijski u stanju da je dobijem. Ali sada, samo minimalana pomoć je bila dostupna, s obzirom na loše finansijsko stanje.

Također, tijekom tog vremena smo bili pod nekom vrstom "čudnih dogadjanja", moja mlada kćer je vidjela nešto kao "aligatora" vani, na njenom prozoru, i mi smo osjećali "hladne točke" u kući, kao i "vidjeli" nešto uglovima očiju. Retrospektivno, bilo je puno naznaka za "otmice", iako to nije bilo nešto što sam uopće imala u svojoj bazi znanja u tom trenutku.

Usred ove situacije, rak moje moje bake, koji je zadnjih 11 godina bio u opadanju, je odjednom metastazirao. Bila sam fizički nesposobna da se nosim sa svim tim teretom koji mi je bio natovaren na

ramena, ali nekako sam uspjevala. (Kad sad pogledam unazad, zaista nemam ideju kako sam to uspjela!) Bila sam iscrpljena svo to vrijeme, noseći se sa pre-eklampsijom, gestativnim dijabetesom, srcem koje je „preskakalo“ nekoliko puta na dan, troje male djece, depresivnim mužem koji je samo zbumjeno tumarao po kući pitajući se kako da riješi tu situaciju i umirućom bakom koja mi je bila majka više nego ona prava. U međuvremenu, naš bivši poslovni partner, moja vlastita majka, u koju smo imali bezgranično povjerenje i koja je kontrolirala svu našu imovinu, je ispraznila naše bankovne račune, naše kreditne kartice i sad nas tužila vlasništvo nad našom vlastitom kućom!! I to je bilo to! (To je bio jedan od onih tužnih slučajeva starenja „južnjačke ljepotice“ koja je bila zavedena od nekog foliranta koji ju je gledao poput svoje kartice za obrok. Kako su njegovi ukusi bivali sve skuplji, njen ponasanje i racionaliziranje onoga što je činila su postajali sve više i više bizarni. On ju je uvjerio da je ona imala „pravo“ na određeni iznos novca, pri tom ignorirajući činjenicu da su poslovnih prihodi morali biti prvi, a tek onda troškovi. I onda kad nije bila dobila svoju polovinu od bruta, on ju je uvjerio da smo je mi bili varali! I tako je ona vrlo efikasno ubila gusku koja je legla zlatna jaja uništavajući nas finansijski. Naravno, kad je guska bila mrtva, folirant je pronašao novu „šećernu mamu“, a moja majka se „probudila“ u hororu koji je sama prouzrokovala. Ali, ovo su bili same neke stvari koje su se dešavale u toj vremenu.)

Tu negdje sam imala sam ono što sam zvala svoj „Brod za Damask“. Spuštali smo naš brod južnije sa mjesta gdje je bio ukotvljen - oko 40 milja sjeverno od mjesta gdje smo živjeli, da bismo ga smjestili u marinu gdje je trebao biti prodat. Radi našeg rasporeda, putovali smo noću. 40 milja nije mnogo za auto, ali veliki kabinski kruzer ne ide više od 60 milja na sat, tako da je to bilo putovanje od nekoliko časova. Ja sam bila na kormilu dok je moj (bivši) muž bio na palubi pazeći na razne prepreke. Bila sam sama u kabini okružena ničim drugim osim crvenim odsjajem sa instrument table i tihim drndanjem dizel motora koji se nalazio ispod poda. Ovo putovanje je bila jedna vrsta dopuštenja da je sve islo „nizbrdo“. Ja sam se borila sa svojom boli, bijesom i zbumjenošću, moleći se žestoko za razumijevanje i saosjećanje i da ljubav ispuni moje srce u inat očiglednom beznađu cijele te situacije.

Željela sam biti ispunjena božjom ljubavlju. Htjela sam podvesti sva ta iskustva pod tu jedinu pobožnost koja donosi „mir koji prelazi razumijevanje“. Opet i ponovo ispočetka ponavljala sam „o Bože pomozi mi! pomozi mi!“ Agonija te borbe je bila sve dublja i dublja nego što um može poimati ili riječi izraziti.

Apostol Pavle opisuje to u Rimljanima 8: „... jer mi ne znamo šta molitva nudi ili kako to nudi dostoјno kao što mi trebamo, ali sam Duh ide u susret našem preklinjanju i zastupa nas u našoj odbrani sa neizrecivom čežnjom i jecajem tako dubokim za izražavanje.“ (vs. 26)

Pa, na početku stih kaže: "Tako je Duh došao u pomoć, da nas nosi u našoj slabosti" Što se dogodilo sljedeće, bio je rastući osjećaj topline u solarnom pleksusu, popraćen zvukom zujanja u mojim ušima koji je uskoro postao "nečujan Boom!" Jedini način na koji mogu opisati ovo je kao da stojite između dva golema kineska gonga koji su istovremeno udareni. Bila je to duboka rezonanca iz dubine duše, u jedan dugi, spori i ritmičan zvuk koji je bio oko mene kao topao, utješan oblak. A tu je bio i glas. Nije akustički glas, i ne stvarno "u mojoj glavi", da tako kažem, ali glas koji je bio bogat i blag.

"ZNAŠ da te ljubim, moje dijete", rekao je on. "Ali, sve dok ne ukloniš tamu između nas, ne mogu učiniti ništa." Riječi su vibrirale u svakoj ćeliji u mom tijelu iz dubine, koju je nemoguće opisati. "ŠTO?!?", povikala sam nazad. Moje um je jurišao kroz sve aspekte mog života. Kao i trenutak prije smrti, kada neke osobe vide svoj život pred njihovim očima, gledala sam svaki aspekt svog postojanja, brojeći sve načine na koje sam htjela vršiti volju Božju. Nisam mogla pronaći niti jednu scenu u ovom "ugovoru" gdje bi mogla pomisliti da je zlo ušlo u sliku.

U ovom trenutku, odgovor je došao, iako ne u riječima. Bio je to film u mom umu/ duši/ svijesti. Bila su mi prikazana moja djeca, u nizu slika koje su pokazale koliko duboke ljubavi i predanosti imam za njih, a svrha je bila da shvatim da koliko god je moja ljubav za djecu bila velika, bila je tek "ljudska" ljubav i nije se mogla ni na koji način mjeriti sa ljubavlju Stvoritelja za njegovo stvaranje. Ta ljubav mi je bila infuzirana u moju svijest. Bilo je utješna i topla, milujući me do nivoa, koji je nemoguće izraziti riječima.

Tada je scena promijenjena, te su prikazana moja djeca, koju sam upozorila o termitima; da ih ostave na miru i ne "igraju se u mravinjaku". Ali, djeca sa njihovom radoznalosti u vezi mravinjaka i nedostatkom poznавanja termita, povezano sa njihovom ludo odvažnom, naivnom hrabrosti - su skočila u mravinjak samo da vide što će se dogoditi. Rezultat je bio da su istog trena bili pokriveni mravima, koji su ih grizli i ubadali, a oni su trčali prema meni i vrištali za olakšanjem. I tu sam bila ja, umirujući ih i četkom odstranjući mrave, i objašnjavajući da sam ih mogla oslobođiti mravi i staviti melem na ugrize da olakša bol, ali to ne bi dobro ako oni nisu naučili nešto iz iskustva sa mravima. Pa, ja sigurno nisam vidjela kako moj život odnosio na djecu koja se igraju u mravinjaku! "Što su mravi?" pitala sam. "Što je zlo u mom životu?" I glas je došao opet, ovaj put jači i ozbiljniji, u kombinaciji sa tugom: "Uči!"

I to je odjeknulo u tišini, dok je zvuk motora počinjao da me vraća u svijest. Još uvijek sam osjećala ushićenje uslijed velike infuzije ljubavi koja je došla sa prvim dijelom te „interakcije“. Tako sam to zvala, zato što teško da je to bila vizija govoreći bukvalno, iako se nešto događalo što je imalo prirodu vizije. Nedeljama nakon toga sam bila pod uticajem te ljubavi, i sasvim sigurno mi je bila potrebna. Moja baka je umrla dvije nedelje nakon što nam je šerif uručio nalog za iseljenje, govoreći da smo izgubili pravo i da moramo napustiti kuću, koja je njoj pripadala preko 40 godina i čije pravo vlasništva je bila prenijela na mene, i koju sam onda ja prebacila na svoju majku iz „poreskih razloga“; na njeno ime. (Porezi su bili niži zato što je ona mogla izvući više poreskih povlastica). Moja baka je umrla isto toliko zbog slomljenog srca uzrokovanog izdajstvom svoje kćerke, (moje majke), koliko zbog raka.

Praktično smo bili beskućnici i švorc. (bez novca - prim.prev.) Još uvijek smo imali neko imanje u našem vlasništvu, ali to je bilo neizgrađeno i nalazilo se negdje zabačeno i daleko od svega. Mogli smo to prodati i iskoristiti taj novac da iznajmimo neku kuću, ali sam znala da bi to bilo samo privremeno rješenje. Sasvim sigurno nismo mogli kupiti kuću zato što je moj (bivši) muž bio previše deprimiran da bi radio, a naš kredit je propao sa propašću našeg posla. Tako da smo prodali neku opremu, koja se jos uvijek nalazila u našem posjedu, od tog novca kupili građevinski materijal, i otišli u šumu da „živimo na zemlji“. Sagradili smo malu kuću i uselili se u nju, samo sa onim što je bilo nužno, ostavljajući većinu mog namještaja, knjiga i ostalih stvari u skladištu. Jedini luksuz koji smo zadрžali je bio moj klavir. Tu smo gdje jesmo, u jednoj kabini u šumi, bez struje i tekuće vode, ali smo u čošku imali piano!

U tom trenutku postojala je svakodnevna borba da imamo dovoljno hrane za moju malu djecu, tako da ne idu gladni u krevet. Većinu vremena nisu čak imali ni cipele, a odjeća je bila iz karitasa. Iz stanja u kojem smo bili vlasnici nekoliko domova, investicijske i poslovne imovine, došli smo do doslovce ničega. A, tu je bio i rad.

Ne znam koliko od vas je probalo "život na selu/ zemlji", ali to je puno posla. Kad morate rukom pumpati vodu u dvorištu - oko 40 metara od kuće, to je puno posla - da voda bude dostupna za sve normalne svrhe za petoro ljudi - posebno kada su troje mala djeca. Moje već ugroženo fizičko stanje nije bilo spremno za taj stupanj rada. Ali, bila sam odlučna održavati normalan standard života koliko je moguće, tako da je to bilo pitanje odlučnosti i volje da nastavim raditi ono što sam morala protiv pogoršavanja stanja mojeg tijela.

Ali, dosta je bilo plakanja. Dosta je reći, da kroz sve to, bila sam sigurna da je moja vjera bila "testirana" i "prosudjivana ognjem." Često sam se budila noću sa toliko psihološke i emocionalne boli zbog gubitka moje bake (stvarni gubitak) i moje majke (virtualni gubitak), kao i brige za budućnost moje djece, da bi ustala u tami, prekrižila ruke i plakala. Našla bih mirno mjesto, sjela i plakala u borbi za nastavak toga da pronadjem "ljubav u ovom trenutku", tako da bi mogla ići u drugi dan. Još uvijek sam bila zbunjena oko naredbe da "učim" koja mi je dana prije par mjeseci na brodu. Trebala sam taj kontakt ponovo. U tom trenutku sam odlučila da je jedini način da dostignem ovaj cilj - da budem u mogućnosti zaista otvoriti svoje srce Bogu, da bi on u mene mogao konstantno ulivati ono što mi je toliko nedostajalo. Dakle, ideja je rasla u meni da moram utišati moj glas, unutarnji i vanjski, tako da bih mogla čuti glas koji svakodnevno ukazuje na Božju prisutnost u meni.

Pretraživala sam Bibliju za tragove o tome kako da to postignem unutar parametara religije. Znala sam o meditaciji i da je to jedan način za postizanje "kontakta", ali budući da sam bila na "vjerskom tripu", što god da sam učinila, moralo je biti unutar "smjernica". Našla sam referencu u psalmima: "Neka riječi mojih usta i meditacije mog srca budu prihvatljive tebi, O, Gospodine."

Pa, to je bilo prihatljivo za mene! Tu je bilo, direktno u Bibliji! I počela sam meditirati o ljubavi Boga. To se činilo kao prihvatljiv način, ako se radi po pravilima. I u ovom trenutku, stvari su se počele zaista "dogadjati". Kao što sam pisala u "Amazing Grace", jedne nedjelje sam sjedila u crkvi tijekom pastoralne molitve. Molila sam zajedno sa svećenikom da mi Bog pošalje Duha Svetog, da mi pomogne shvatiti sve što je potrebno da shvatim. Svećenikova žena, nadarena glazbenica, je pjevala. To je bio moj omiljeni dio mise, jer je on bio tako učen, a ona tako talentirani partner u službi Bogu.

Odjednom sam čula neko zujanje, buku ili pucketavi zvuk, sličan zvuku slanine kad cvrči u tavi, a glas svećenika je odjekivao i postao vrlo dalek i metaličan, kao da ga slušam iz zvučnika pod vodom. To me je šokiralo, i pomislila sam da će dobiti infarkt, bila sam potpuno šokirana vidjevši da je svećenik, stojeći na podiju, zatvorio oči i zabacio glavu natrag u dubokoj drami njegove molitve, a ispred njega sam vidjela svjetlucavu, živu sliku vuka!

Kao da je neki film bio projiciran na njega - sa slikom vuka u punoj boji i kao da ja taj vuk bio svojevrsni "alter ego", i svi izrazi župnika su bili korumpirani i izvijeni da se podudaraju sa izrazima vuka. Kada je svećenik pomaknuo ruke ili tresao glavom, tako je i vuk. Otvorena čeljust ovog lika iz pakla točno je odgovarala svakom pomaku svećenikovih usta! To je bila "svjetlosna projekcija", da tako kažem. Brzo sam pogledala oko sebe da vidim da li je to potpuna zabluda i šokirana sam vidjela slične "projekcije" na sve ljude tamo. Mnogi od njih su bili ovce, ali tu su i bile i svinje i krave i druga bića.

Bio sam užasnuta! Bila sam sigurna da me je Đavo potpuno ubuzeo! Ovdje sam bila, u sredini crkve, gledavši u našeg dragog svećenika u odijelu vuka! To je prokletstvo! Zatvorila sam oči i pomolila se dublje. Zvuk anomalije se nastavio i otvorila sam oči da zavirim ponovno. Vuk je još uvijek bio тамо, dramatizirajući pastoralnu molitvu. Stisnula sam oči čvrsto, i molila i molila i zaprijetila Sotoni i konačno počela samo ponavljati Gospodnje molitve, samo da mi nestane ova slika iz moje stvarnosti. Uskoro je počela nestajati i kad sam otvorila oči, vuk je otišao i ja sam bila sigurna da sam osvojila ovu bitku sa Sotonom.

Nekoliko nedjelja kasnije, zakasnili smo i očekivali da je misa već počela. Bili smo iznenadjeni vidjeti sve skupljene izvan crkve, izgledajući kao izgubljene ovce. Mi smo otkrili da je svećenik "odletio", ostavivši neplaćene račune, i ukrađeni ogromne novce kojima je trebalo platiti račune za izgradnju i donaciju raznih organizacija. Tu je bio čak i račun za najam pristaništa za velike jahte, koja je crkva

plaćala, bez znanja ijednog člana. Skupi namještaj je također nestao, hipoteka na obje zgrade je bila na granici zatvaranja, struja je trebala biti isključena, svećenik i njegova obitelj su otišli u nepoznatom pravcu. Pravi "vuk u ovčjem odijelu".

Bila sam zapanjena. Shvatila sam da je moja "vizija" bila upravo ono za što sam se molila: Duh Sveti je otkrio "istinu" za mene, a ja sam ga ukorila i odbacila od sebe! To je rezultiralo pomakom u mojoj vjeri u moju sposobnost da sam "u kontaktu" sa Bogom, ili tkogod je bio zadužen za ovaj Svemir. Jasno, bila mi je prikazana istina ispod površine, a moje sumnje i vjerovanje u autoritet drugih se isprječilo mom "zajedništvu sa Duhom Svetim." Shvatila sam bitnu stvar: ako uistinu molite za vodstvo, duboko i iskreno, ono će doći, ali može biti da neće biti ono što želite čuti ili vjerovati i to može ići protiv onoga što drugi govore ili podučavaju.

Ali to je, naravno, otvorilo druga pitanja. Najdominantnije je bilo - kako reći da li je neko vodstvo zabluda ili zbilja Božansko Otkrivenje? Ako velik broj ljudi tvrdi da im "Sveti Duh", daje objave i ove objave su proturječne, onda su ili neke ili sve krive. A mi imamo samo naše znanje i razum sa kojima analiziramo i usporedujemo. Dakle, trebalo je "vratiti se na knjige." Ali jedna stvar koja bi trebala biti rečena ovdje je: imala sam vjeru, molila sam vrijedno i borila sam se za tu ljubav, to podredjivanje svih drugih emocija u sveprožimajuću, sveobuhvatnu Ljubav Boga - a to je zasigurno uzrokovalo nešto!

Bili su tu, u to vrijeme, i drugi "događaji" koji bi se mogli nazvati vizionarskim i ushićenim, ali oni nisu relevantni, tako da sada neću ulaziti u njih. Dosta je reći da su u svakom pogledu podržavali ideju da sam morala UČITI, kako bi saznala što je "ispod površine", kako bi znala što prihvati kao istinu ili čak djelomičnu istinu.

Nedugo nakon rođenja mog četvrtog djeteta, bila sam prisiljena provediti više vremena učeći i meditirajući, i kao što se neki od vas znaju, rezultat ovog razdoblja je knjiga "Noah Syndrome", koja se razvila u ono što je sada "The Secret History of The World". U tom trenutku, imala sam 33 godine i provela sam tri godine u "eksperimentu" koji nije počeo kao eksperiment.

Dakle, dobila sam ideju da kada pitam neko pitanje - moj život postaje odgovor na pitanje. Sva iskustva i interakcije oblikuju se oko jezgre odgovora za kojim ste vi u potrazi - u vašoj duši. U tom slučaju, pitanje je: Kako biti jedno sa Bogom i odgovor je bio: Ljubav je odgovor, ali morate imati znanje da znate što ljubav zaista jest.

Kako James kaže:

Citat:

Budite radosni, braćo moja, kad god ste u nekakvim kušnjama. Budite sigurni i shvatite da kušnja i dokaz vjere proizvode izdržljivost, postojanost i strpljivost. Ali neka postojanost, izdržljivost i strpljivost budu potpuni i napravite temeljit posao, tako da budete savršeno i potpuno razvijeni, da vam ništa ne nedostaje. Ako bilo kome od vas manjka mudrosti, neka traži od Boga koji daje svima darežljivo i velikodušno, bez prigovaranja ili traženja grešaka, i dati će vam se. Samo mora biti u vjeri onaj koji pita, odlučan - bez oklijevanja, bez nepovjerenja. Kakva je koristi za bilo koga da ima vjeru - ako on ne radi? Može li ga samo vjera spasiti? Vjera, ako nema rada, sama po sebi je lišena moći - pokvarena, mrtva. Vidite da se čovjek opravdava kroz ono što on radi, a ne samo kroz ono što vjeruje - opravdava se kroz djela pokornosti, kao i kroz ono što vjeruje. (Biblija, Zondervan)

Shvatila sam da su siromaštvo, muka i patnje, gubitak stvari koje sam voljela i mnogi povezani i složeni događaji bili izraz stvarnog stanja mog bića. Kada sam zaronila u "vjерu bez znanja / rada", izabrala sam smrt, jer "vjera bez znanja / rada" je mrtva. Ali što su ta znanja / rad? Što je to, što Bog daje slobodno i velikodušno? Znanje.

Citat:

Jer što je poznato o Bogu, evidentno je čovjeku i jasno mu je u njegovoju unutrašnjoj svijesti, jer Bog mu je to prikazao. Od stvaranja svijeta, njegova nevidljiva priroda i svojstva su razumljiva i jasno primjetljiva kroz sve stvari koje su napravljene - kroz Njegov ručni rad.
(Biblijka, Zondervan)

Prema Sufi perspektivi, nema Boga osim Boga, ali znanje se stiče sa poznavanjem Boga. Ali, da se stekne znanje o Bogu, potrebno je koristiti posrednike stvaranja, što je, u stvari, svrha svega što postoji. To ne samo da je Bog, to je put ka Bogu. Od tragaoca se traži da sazna sve što je moguće sazнати. Sve mora biti skupljeno u bazu znanja tragaoca, da bi on bio uzet natrag ka Bogu. Ako ne radi vrijedno koliko god je moguće, da upozna Boga kroz stvaranje - kroz sve grane znanja, umjetnosti i obrta - onda on prosudjuje Boga.

Citat:

I tako, budući da oni nisu priznali Boga ili odobrili Njega ili Ga uzeli u obzir vrijednog znanja... [Njegova nevidljiva priroda i svojstva su razumljiva i jasno primjetljiva kroz sve stvari koje su napravljene - kroz Njegov ručni rad.] Čovječe, kada sudiš i osudjuješ drugoga, ti osudjuješ sebe samoga, jer ti radiš istu onu stvar koju osudjuješ i cenzuriraš. (Biblijka, Zondervan)

Čini se da je to upravo ono što sam ja iskusila. Uronila sam u trip vjere / ljubavi i svjetlosti i prolovio se pakao! Kad pogledam natrag na iskustva nabrojana gore, vidim da sam mislila i usredotočivala se na "ljubav, svjetlost i vjeru". Ali to nije ono što sam iskusila u stvarnosti! Iako, na smiješan način, mojoj vjeri je bilo odgovorenno! Ali, kakav odgovor! Nimalo ono što sam očekivala!

Nedavno je jedan dopisnik rekao da ja imam sposobnost da "manifestiram", i ta sposobnost je tako snažna da se moja okolina i iskustava pomaknu iznenada i dramatično kao odgovor na moje unutrašnje stanje. Može biti da je tako, ali ja ne mislim da sam sama u tome. Mislim da je to istina kod svakoga do odredjene mjere. Točno je da stvarate vlastitu stvarnost i na neki uvrnuti način, istina je da to radite tako što se fokusirate na to i mislite na to, ... ali postoji prava "kvaka" u svemu tome i to je faktor kojeg ćemo istraživati sljedećeg!